

100 éve született Dr. Papp András, volt kollégánk!

Dr. Papp András (1919-1994) intézetünk sokoldalú, kiemelkedő orvosa, harminc éven át (1952-1981) volt munkatársunk és 2019. szeptember 7-én ünnepelhetette volna születésének **100. évfordulóját**.

Ez alkalomból szeretnénk életútjának pár állomását (saját önéletrajzi írásából) feleleveníteni, és dr. Hevér Ödön (volt Laborvezető főorvos) halálára írt Necrológiájából néhány jellemvonását megemlíteni.

Avasújvároson született (Szatmár megye, Románia). Középiskoláját a szatmári, román nyelvű, Mihail Eminescu Gimnáziumban végezte. Egyetemi tanulmányait a kolozsvári Regele Ferdinánd Egyetemének orvosi fakultásán 1938-ban kezdte, majd 1940-ben a Ferenc József Tudomány Egyetemen folytatta. Diplomáját is itt szerezte 1944 szeptember 2-án. 1944 okt.12-én nősült, felesége dr. Lakatos Irén orvos. 1944 október 14-től a Szekszárdi Közkórházba osztották segédorvosként, majd a háborús körülmények folytán, zárt alakulatban Ausztriába települt át, ahol angol fogságban, mint a tábori kórház orvosa dolgozott 1946 májusáig. Amikor a kórház kötelékével hazakerült, 1948 októberig a Keszthelyi Kórház belosztályán segéd, majd alorvosként működött. 1948 októbertől 1948 december végéig a Népjóléti Minisztérium ösztöndíjasaként a Budapesti Orvostudományi Egyetem Tüdőklinikáján dolgozott, mint megbízott segédorvos, közben sportorvosi tanfolyamot is végzett és a szakmából képesítést nyert. 1949 január 1-én került a Korányi TBC Gyógyintézetbe, ahol 1952-ig dolgozott, először mint segédorvos, majd adjunktus.

1952 novemberében pályázat útján került a Fodor József TBC Gyógyintézet Tüdőbelosztályára, mint osztályvezető főorvos. 1952-től az Intézetben belül működő Rehabilitációs Műszerészátképző Tanműhely orvosvezetője, valamint a Rehabilitációs Bizottság elnöke. 1956-ban belbetegségekből is szakképesítést nyert. Foglalkozott a gümőkóros betegek belgyógyászati, valamint aspecifikus betegségeivel és konzíliárusként szoros kapcsolatot tartott a III. számú Belklinikával. 1965-ig a Kandidátusi Disszertációjának megvédéséig, a főorvosi funkció mellett az Intézet igazgatóhelyettesi tisztségét is betöltötte. Társadalmi munkában az Intézet gyógyszertárának, valamint az élmezőnyének volt még orvosvezetője. Tagja volt a Korányi Frigyes TBC Szakcsoport vezetőségének, az Extrapulmonáris Tudományos Bizottságnak, valamint a Pest megyei Kórház-Gondozói Bizottságnak is. Az 1975-ös OORI-profilváltás után, új működési területének az érbetegségek rehabilitációját választotta. 1981-ig (nyugdíjazásáig) töltötte be főorvosi pozícióját.

Számos tudományos közleménye jelent meg bel és külföldi szaklapokban, és előadásokat tartott ankétokon, kongresszusokon, szakcsoportüléseken.

„Szívvel-lélekkel orvos volt és a gyógyításon túl a beteg további sorsa is érdekelt. Ezért törődött különös gonddal az Intézet Rehabilitációs Tanműhelyével és sokakat segített visszailleszkeszteni az önfenntartást biztosító munkás életbe. Lelkiismeretes, gondos és igényes nevelőnek bizonyult a szakmai utánpótlás biztosításában is. Munkatársait megtanította a klasszikus orvosi hagyományok ápolása mellett a klinikai anyag tudományos szintű feldolgozására. Intenzíven támogatta, sőt megkövetelte beosztottjai nyelvtanulását, ő maga a magyarokon kívül négy nyelven beszélt. Szakmai és adminisztratív tevékenysége mellett mindig talált időt és módot hogy derűs természetével az intézet kulturális és társadalmi életében is aktív szerepet vállaljon. Az Egészségügyi Kormányzat először a Kiváló Orvos később a Munka Érdemrend Ezüst Fokozatával ismerte el tevékenységét. 1994-ben hunyt el.”